

Zadeva C-713/21

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

25. november 2021

Predložitveno sodišče:

Bundesfinanzhof (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

27. julij 2021

Tožeča stranka in revident:

A

Tožena stranka in nasprotna stranka v revizijskem postopku:

Finanzamt X

[...] (ni prevedeno)

BUNDESFINANZHOF (ZVEZNO FINANČNO SODIŠČE, NEMČIJA)

[...] (ni prevedeno)

SKLEP

v sporu

A

tožeča stranka in revident

[...] (ni prevedeno)

proti

Finanzamt X (davčni urad X, Nemčija)

tožena stranka in nasprotna stranka v revizijskem postopku

zaradi davka na dodano vrednost za leta od 2007 do 2012

[...] (ni prevedeno)

i z r e k

I. Sodišču Evropske unije se v predhodno odločanje predloži to vprašanje:

Glede pomena člena 2(1)(c) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, kakor ga je Sodišče Evropske unije razlagalo v sodbi z dne 10. novembra 2016, Baštová (C-432/15, EU:C:2016:855):

Ali lastnik hleva za trening tekmovalnih konjev enotno storitev za lastnika konja, ki zajema uhlevitev, trening in sodelovanje konjev na turnirjih, opravlja za plačilo tudi, kadar lastnik konja to storitev plača z odstopom pravice do polovice nagrade, ki mu pripada ob uspešnem sodelovanju na turnirju?

II. Postopek se prekine do odločitve Sodišča Evropske unije.

O b r a z l o ž i t e v

I.

- 1 Tožeča stranka in revident (tožeča stranka) je jahač in je od leta 2007 do leta 2012 (sporna leta) upravljal „hlev za trening tekmovalnih konjev“. V obratu tožeče stranke so bili konji, ki so ji bili dani na voljo, profesionalno uhlevljeni in oskrbovani, dresirani in so sodelovali na turnirjih doma in v tujini. Z domačimi lastniki konjev je tožeča stranka sklepala „pogodbe o dajanju na voljo“, na podlagi katerih so ti svoje konje tožeči stranki „dali na voljo“. Posamezni lastnik se je odpovedal vsakršni pravici do dajanja navodil glede treninga in uporabe konjev. Poleg tega je bilo določeno, da lastnik nosi stroške za oskrbo, turnirje, prevoz, podkovača in veterinarja za konje, medtem ko tožeča stranka nosi stroške za nastop na turnirjih (stroške prevoza, leta in hotela, druge stroške), ki so odpadli nanjo kot jahača. Ker so denarne nagrade s konjskih turnirjev pripadale le lastnikom konjev, je bilo dalje določeno, da tožeča stranka prejme 50 odstotkov vseh denarnih in blagovnih nagrad, ki jih za lastnika osvoji z njegovimi konji. Pri tem je posamezni lastnik svoje prihodnje zahtevke do posameznega organizatorja turnirjev za izplačilo nagrad in prenos lastnine na blagovnih nagradah že s pogodbo o dajanju na voljo do polovice prenesel na tožečo stranko. Tožeča stranka je bila upravičena pobotati zahtevke lastnika za izplačilo s svojimi nasprotnimi terjatvami.
- 2 Tožeča stranka je na turnirjih doma in v tujini nastopala tako z lastnimi kot tudi s tujimi konji. Dobičke, ki jih je na turnirjih pridobila s tujimi konji, je tožena stranka pobotala s stroški uhlevitve in oskrbe, s stroški za veterinarja, za zdravila, za podkovača, za turnirje in z drugimi stroški v skladu z dogovori z lastniki konjev.

- 3 V okviru revizije je revizor izhajal iz tega, da velja za zneske, pridobljene s tujimi konji na turnirjih doma in v tujini, splošna davčna stopnja. Tožena stranka in nasprotna stranka v revizijskem postopku (Finanzamt (davčni urad, Nemčija, v nadaljevanju: FA) je nato v skladu s členom 164 Abgabenordnung (davčni zakonik, v nadaljevanju: AO) izdala spremenjene odločbe o odmeri DDV z dne 8. oktobra 2015 in je vsakokrat umaknila pridržek naknadnega preverjanja. V odločbi o ugovoru z dne 6. julija 2017 je FA ugovore tožeče stranke zavrnil kot neutemeljene.
- 4 Tudi tožba pri Finanzgericht (finančno sodišče, Nemčija, v nadaljevanju: FG) glede glavnega zahtevka ni bila uspešna. Ob sklicevanju na sodbo Sodišča Evropske unije (Sodišče) Baštová z dne 10. novembra 2016 – C-432/15 (EU:C:2016:855), ki se je nanašala na člen 2(1)(c) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (Direktiva o DDV), in na sodno prakso Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče, v nadaljevanju: BFH) glede Umsatzsteuergesetz (zakon o davku na dodano vrednost; v nadaljevanju: UStG) je FG v sodbi, ki je bila objavljena v zbirki odločb finančnih sodišč (EFG) za leto 2021, 500, razsodilo, da denarne nagrade za sodelovanje s tujimi konji na turnirjih doma in v tujini pomenijo plačila za storitve, za katera velja splošna davčna stopnja. Tožeča stranka naj bi na podlagi pogodb, ki so bile sklenjene z lastniki konjev, opravila enotno storitev, ki je zajemala uhlevitev, trening konjev in sodelovanje na turnirjih. Za ta sveženj storitev naj bi od lastnika posameznega konja na eni strani prejela nadomestilo za stroške uhlevitve, turnirjev, prevoza, podkovača in veterinarja ter na drugi strani udeležbo pri izkupičkih s turnirjev. Tako naj bi svojo storitev opravila tudi za odstop dela denarnih nagrad, ki pripadajo lastnikom konjev. Tu naj bi šlo v primerjavi s storitvenim razmerjem med lastnikom konja in organizatorjem turnirja za samostojno storitveno razmerje med tožečo stranko in posameznim lastnikom konja. Tožeča stranka naj ne bi pridobila lastnih, neposrednih zahtevkov do organizatorjev turnirjev, temveč je lahko polovico nagrad s turnirjev obdržala le na podlagi lastnega razmerja izmenjave storitev med sabo in lastnikom konja.
- 5 V revizijskem postopku, ki ga je zoper to sodbo sprožila tožeča stranka, je sporno le še vprašanje, ali je tožeča stranka v razmerju do lastnikov konjev opravila storitve, ki so bile plačane z odstopom polovice denarnih nagrad kot plačilom.

II.

6 1. Pravni okvir

7 (a) Pravo Unije

8 Člen 1(2), drugi stavek, Direktive o DDV določa:

„Pri vsaki transakciji se DDV, izračunan na ceno blaga ali storitev po stopnji, ki je predpisana za to blago ali za te storitve, obračuna po odbitku zneska DDV, ki je neposredno vključen v razne stroškovne komponente.“

9 Člen 2(1)(c) Direktive o DDV določa:

„Predmet davka so naslednje transakcije: [...]

(c) storitve, ki jih davčni zavezanec, ki deluje kot tak, opravi na ozemlju države članice za plačilo; [...]“

10 Člen 9(1) Direktive o DDV določa:

„‚Davčni zavezanec‘ je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja kakršno koli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat te dejavnosti.

‚Ekonomska dejavnost‘ je vsaka dejavnost proizvajalcev, trgovcev ali oseb, ki opravljajo storitve, vključno z rudarskimi in kmetijskimi dejavnostmi ter dejavnostmi samostojnih poklicev. Za ekonomsko dejavnost se šteje predvsem izkoriščanje premoženja v stvareh ali pravicah, ki je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.“

11 Člen 73 Direktive o DDV določa:

„Pri dobavah blaga in opravljanju storitev, razen tistih iz členov 74 do 77, davčna osnova zajema vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj ali izvajalec od pridobitelja, prejemnika ali tretje osebe za te dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno takšnih dobav.“

12 (b) Nacionalno pravo

13 V skladu s členom 1(1), točka 1, UStG so predmet DDV te transakcije:

„dobave in druge storitve, ki jih na ozemlju države za plačilo opravi podjetnik v okviru svoje gospodarske dejavnosti. Obdavčijo se lahko tudi transakcije, ki so opravljene na podlagi zakonskega ali upravnega akta ali ki veljajo za opravljene na podlagi zakonske določbe.“

14 Člen 10(1), od prvega do tretjega stavka, UStG je v spornih letih določal:

„Vrednost transakcije se pri dobavah in drugih storitvah (člen 1(1), točka 1, prvi stavek) in pri pridobitvi znotraj Skupnosti (člen 1(1), točka 5) določa na podlagi prejetega plačila. Plačilo je vse, kar prejemnik storitve potroši za to, da storitev prejme, zmanjšano za davek na dodano vrednost. Plačilo je tudi, kar oseba, ki ni prejemnik storitve, da podjetju za storitev.“

15 Člen 118(2) Finanzgerichtsordnung (poslovnik finančnih sodišč, v nadaljevanju: FGO) določa:

„Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče) je vezano na ugotovitev dejanskega stanja iz izpodbijane sodbe, razen kadar so glede te ugotovitve vloženi dopustni in utemeljeni revizijski razlogi.“

16 2. Dosedanja sodna praksa

17 (a) Sodna praksa Sodišča

- 18 Sodišče Evropske unije je v svoji sodbi Baštová (EU:C:2016:855, točka 40) nacionalnemu sodišču odgovorilo, „da se za opravljanje storitev za plačilo v smislu te določbe ne šteje to, da lastnik konja, davčni zavezanec za DDV, da organizatorju konjske dirke tega konja na voljo za namene njegovega sodelovanja na tej dirki, če za to ni plačana dajatev za sodelovanje ali drugo neposredno plačilo in če le lastniki konjev, ki so dosegli določeno uvrstitev na dirki, prejmejo nagrado, čeprav je ta določena vnaprej. To dajanje konja na voljo pa pomeni opravljanje storitev za plačilo, če da organizator zanj plačilo, ne glede na uvrstitev zadevnega konja na dirki.“
- 19 Sodišče Evropske unije se je tako opredelilo do treh primerov, v katerih se dejavnosti plačajo bodisi z „vpisnino in startnino“ (prvi primer, sodba Sodišča, točka 35) bodisi z nagrado (drugi primer, sodba Sodišča, točka 36 in naslednje) ali s plačilom „dajatve za sodelovanje“ (tretji primer, sodba Sodišča, točka 39). Sodišče Evropske unije je svojo odločitev obrazložilo s tremi preudarki.
- 20 V skladu s točko 35 sodbe Sodišča Evropske unije sodelovanje konja na konjski dirki s tem, da lastnik „svojega konja da na voljo“ organizatorju konjske dirke, ne more biti dejanska protidajatev storitvi, ki jo opravi organizator dirke in ki je, da se lastniku dovoli sodelovanje konja na dirki. Sodišče Evropske unije to na eni strani utemeljuje s tem, da se sodelovanje na konjski dirki zagotovi s plačilom vpisnine in startnine, s čimer se je Sodišče Evropske unije opredelilo tudi do prvega primera. Na drugi strani je morebitno povečanje vrednosti konja, na primer zaradi dobre uvrstitve, težko oceniti in je negotovo.
- 21 Glede drugega primera Sodišče Evropske unije v točki 36 in naslednjih svoje sodbe kot „drugič“ navaja, da ni mogoče šteti, da je za dajanje konja na voljo podana dejanska protidajatev, če lastnik nagrado prejme le, kadar konj na dirki doseže določeno uvrstitev. Nagrada se namreč ne plača za dajanje konja na voljo, temveč zato, ker je dosežen določen rezultat na dirki, torej zaradi ustrezne uvrstitve konja, in je zato negotova. Poleg tega je opredelitev dajanja na voljo kot obdavčljive transakcije, ki je odvisna od rezultata, ki ga konj na dirki doseže, v nasprotju s sodno prakso Sodišča Evropske unije. V skladu z njo je pojem „opravljanja storitev“ objektivni in se uporablja neodvisno od namenov in rezultatov transakcij.
- 22 Glede tretjega primera se je Sodišče Evropske unije opredelilo v točki 39 svoje sodbe. Tako je, „tretjič“, pri dajanju konja na voljo drugače le v primeru plačila dajatve za sodelovanje, ki ni odvisna od uvrstitve.

23 (b) Nadaljnja sodna praksa BFH (zvezno finančno sodišče)

- 24 V zvezi s plačilom nagrade (drugi primer) se je BFH (zvezno finančno sodišče) po sodbi Baštová (EU:C:2016:855) opredelilo glede dveh primerov. BFH se je pri

tem na eni strani pridružilo Sodišču Evropske unije, kar zadeva plačilo nagrade v razmerju med organizatorjem turnirja in lastnikom konja (sodba BFH z dne 2. avgusta 2018 – V R 21/16, zbirka odločb Bundesfinanzhof – v nadaljevanju: BFHE – 262, 548, Bundessteuerblatt (davčni uradni list) II 2019, 339).

- 25 Na drugi strani je BFH s sodbo z dne 10. junija 2020 – XI R 25/18 (BFHE 270, 181, točka 45) presojo iz sodbe Baštová (EU:C:2016:855) glede razmerja med organizatorjem turnirja in lastnikom konja preneslo na razmerje med lastnikom konja in lastnikom hleva za trening tekmovalnih konjev, kadar lastnik konja polovico nagrad odstopi lastniku hleva za trening tekmovalnih konjev: „Za primere obravnavane vrste, v katerih oseba, ki opravlja storitev [= lastnik hleva za trening tekmovalnih konjev] sama sodeluje na turnirju in od tretje osebe prejme del nagrade, ki se tretji osebi [= lastniku konja] izplača za rezultat turnirja, ki ga je dosegla sama, so vsekakor upoštevna navajanja Sodišča Evropske unije iz razlogov, navedenih pod II.2.e [= prikaz sodbe Sodišča Evropske unije Baštová, EU:C:2016:855, točke od 37 do 40] (drugačno mnenje – sodba FG Münster (finančno sodišče v Münstru, Nemčija) z dne 19. septembra 2019 – 5 K 2510/18 U, juris, točka 52). Plačilo se tudi v tem primeru plača za rezultat turnirja, ki ga doseže tista oseba, ki opravlja storitev, čeprav plačilo pravno izvede tretja oseba, ki je nagrado prejela od organizatorja, in ne organizator sam. Nagrada ni plačilo za druge (morebiti obdavčljive) storitve tiste osebe, ki opravlja storitev. Zato tudi ne spada med plačila zanje in ni del osnove za odmero davka od drugih obdavčljivih storitev.“ Poleg tega ne gre za vprašanje, ali je lastnik hleva za turnirje in trening konjev „za lastnike konjev opravil ločene storitve“ (sodba BFH, objavljena BFHE 270, 181, točki 1 in 46).

26 3. Vprašanje za predhodno odločanje

27 (a) Brez neposredne povezave med plačilom in storitvijo

- 28 Tožeča stranka v sporni zadevi v primeru uspešnega sodelovanja na turnirju v razmerju do organizatorja turnirja ni sama upravičena so nagrade. V razmerju do organizatorja turnirja je do nagrade upravičen le lastnik konja. Zato pridobi tožeča stranka pravico do nagrade le, če ji lastnik konja pravico do nagrade odstopi, do česar je v sporni zadevi prišlo in sicer do ene polovice v okviru obravnavanih pravnih razmerij med tožečo stranko in posameznim lastnikom konja.
- 29 V skladu s sodbo BFH, objavljeno v BFHE 270, 181 (glej zgoraj II.2.b), bi lahko v sporni zadevi šteli, da presoja v drugem primeru sodbe Sodišča Evropske unije Baštová, EU:C:2016:855 (glej zgoraj II.2.a), ne zajema le primera, o katerem je bilo tam neposredno odločeno in v katerem organizator turnirja plača nagrado lastniku konja, temveč jo je treba prenesti tudi na primer, ki je v nasprotju s tem samostojen in v katerem lastnik konja del te nagrade nameni lastniku hleva za trening tekmovalnih konjev za njegovo enotno storitev (uhlevitev, trening in sodelovanje na konjskih turnirjih).

30 Če bi to veljalo, bi lahko storitveno razmerje med organizatorjem turnirja in lastnikom konja izpodrinilo storitveno razmerje med lastnikom hleva za trening tekmovalnih konjev in lastnikom konja, ki ga je treba od tega razlikovati, tako da nagrada, ki je odvisna od uvrstitve, ne more biti plačilo za storitev, ki jo lastnik hleva za trening tekmovalnih konjev zagotavlja lastniku konja, kadar mu lastnik konja odstopi nagrado, ki mu pripada na podlagi uvrstitve njegovega konja. Potem bi drugo storitveno razmerje izničilo neposredno povezavo med storitvijo in plačilom v obravnavanem storitvenem razmerju, ki se zahteva v skladu s členom 2(1)(c) Direktive o DDV.

31 b) Odstop nagrade kot plačilo storitve

32 Kljub temu se zdi senatu prenos presoje glede nagrade iz razmerja med organizatorjem turnirja in lastnikom konja na razmerje med lastnikom konja in lastnikom hleva za trening tekmovalnih konjev vprašljiv.

33 Dvomi izhajajo iz tega, da iz sodbe Sodišča Evropske unije, Baštová (EU:C:2016:855), ne izhaja dovolj jasno, ali presoja Sodišča Evropske unije temelji na neobstoju plačila ali neobstoju storitve. Če je treba sodbo Sodišča Evropske unije, Baštová (EU:C:2016:855), razumeti tako, da je odločilno to, da ni storitve, iz česar v obravnavani zadevi sledi, da je treba pritrčiti, da gre za storitev proti plačilu v smislu člena 2(1)(c) Direktive o DDV. V okoliščinah spornega primera pomeni odstop polovice nagrade, ki je odvisna od uvrstitve in ki jo lastnik konja odstopi lastniku hleva za trening tekmovalnih konjev, pogoj, od katerega je za lastnika hleva za trening tekmovalnih konjev odvisno zagotavljanje njegove storitve (uhlevitev, trening in sodelovanje konjev na turnirjih), in ki tako kot taka izkazuje potrebno neposredno povezavo z njegovo storitvijo (glej v tem smislu tudi sodbo Sodišča First Choice Holidays z dne 19. junija 2003 – C-149/01, EU:C:2003:358, točka 32 in naslednje).

34 Pri odgovoru na to vprašanje je treba upoštevati, da se Sodišče Evropske unije v točki 35 sodbe Baštová (EU:C:2016:855) ukvarja z vprašanjem, ali gre za storitev, ki se odplača z drugo storitvijo (glej glede tovrstnih primerov pri tako imenovani menjavi in podobnih postopkih sodbo Sodišča Serebryannay vek z dne 26. septembra 2013 – C-283/12, EU:C:2013:599, točka 38 in naslednje). Sodišče Evropske unije na to vprašanje odgovarja nikalno. Potemtakem lahko dejanska protidajatev za sodelovanje konja na konjski dirki, za katero lastnik „da konja na voljo“ organizatorju konjske dirke, „prvič“ ne more biti storitev, ki jo opravi organizator dirke in ki jo pomeni to, da lastniku omogoči sodelovanje njegovega konja na dirki. Po mnenju senata iz tega za presojo v spornem primeru ni mogoče sklepati ničesar.

35 Nadaljnja utemeljitev v točkah 36 in naslednjih v sodbi Baštová (EU:C:2016:855) se zdi ambivalentna. Sodišče Evropske unije po eni strani navaja, da za dajanje konja na voljo ne obstaja dejanska protidajatev, če lastnik prejme nagrado le v primeru določene uvrstitve na dirki. To kaže na to, da se Sodišče Evropske unije opira na neobstoje plačila (kot protidajatev).

36 Sodišče Evropske unije pa to nato po drugi strani utemeljuje s tem, da se nagrada ne plača za dajanje konja na voljo, temveč za dosego določenega rezultata na turnirju, to je določene uvrstitve konja, in je zato negotova. To kaže na to, da se je treba opreti na neobstoj storitve. Kot potrditev tega bi lahko šteli, da Sodišče Evropske unije svoj izid utemeljuje dalje s tem, da opredelitev dajanja na voljo kot obdavčljive transakcije, ki je odvisna od rezultata, ki ga konj doseže na dirki, nasprotuje sodni praksi Sodišča Evropske unije, v skladu s katero je pojem „opravljanja storitev“ objektivni in se uporablja neodvisno od namenov in rezultatov transakcij (sodba Sodišča Baštová, EU:C:2016:855, točka 38).

37 Tako so za senat podani dvomi glede pomena člena 2(1)(c) Direktive, kot ga Sodišče Evropske unije razlaga v sodbi Baštová (EU:C:2016:855), zaradi katerih je potrebna predložitev Sodišču Evropske unije.

38 4. Upoštevnost

39 Vprašanje je pomembno za odločitev. Na podlagi ugotovitev dejanskega stanja FG (finančno sodišče), ki so za obravnavani revizijski postopek zavezujoče, ker z revizijo niso bile izpodbijane (člen 118(2) FGO (Finanzgerichtsordnung, poslovnik finančnih sodišč)), je gotovo, da je tožeča stranka kot lastnik hleva za trening tekmovalnih konjev opravila enotno storitev, ki je zajemala uhlevitev in trening konjev ter sodelovanje na turnirjih. Za ta sveženj storitev je od lastnika posameznega konja na eni strani prejela povrnitev stroškov za oskrbo za turnirje in prevoz, za podkovača in za veterinarja ter na drugi strani udeležbo do ene polovice na izkupičku od turnirjev. Ta presoja ustreza pravnim načelom, ki jih je Sodišče Evropske unije postavilo zaradi razmejitve med enotno storitvijo in več storitvami (glej na primer sodbo Sodišča KPC Herning z dne 4. septembra 2019 – C-71/18, EU:C:2019:660, točka 34 in naslednje).

40 Če je treba sodbo Sodišča Evropske unije Baštová (EU:C:2016:855) razumeti tako, da je neobstoj plačila odločilen, bi se lahko pravna presoja FG (finančno sodišče), ki ustreza sodbi BFH (zvezno finančno sodišče) v BFHE 270, 181 (glej zgoraj II.2.b), izkazala kot neustrezna. Na podlagi revizije tožeče stranke bi bilo potem treba razveljaviti sodbo FG in ugoditi tožbi.

41 Če je v nasprotju s tem v skladu s sodbo Sodišča Evropske unije Baštová (EU:C:2016:855) pomemben neobstoj storitve, bi bila sodba FG pravilna, torej bi bil revizijski zahtevek tožeče stranke neutemeljen. V nasprotju s sodbo Baštová (EU:C:2016:855) namreč v spornem primeru ne gre le za storitev, ki se jo plača le za dosego določenega rezultata na turnirju, to je za določeno uvrstitev konja, in je zato negotova. Namesto tega gre v spornem primeru za enotno sestavljeno storitev, ki jo sestavljajo uhlevitev, trening in sodelovanje konjev na turnirjih. Ta storitev ni v celoti negotova, saj se negotovost nanaša le na del glede sodelovanja na turnirjih. Ker gre za enotno sestavljeno storitev, do odstopa polovice nagrade ne pride zaradi doseganja določenega rezultata na turnirju, temveč zaradi celotne storitve (sestavljene iz uhlevitve, treninga in sodelovanja na turnirjih), ki je neodvisna od tega rezultata. To enotno storitev je tožena stranka opravljala

neodvisno od rezultatov na turnirja. Tako gre za opravljanje storitev, ki je, kot zahteva Sodišče Evropske unije, objektivno. Tudi po mnenju senata obseg odstopa nagrade pri tem ni pomemben.

42 Na to kaže tudi upoštevanje gospodarske in poslovne stvarnosti, ki je temeljno merilo za izvajanje skupnega sistema davka na dodano vrednost (sodbi Sodišča Budimex z dne 2. maja 2019 – C-224/18, EU:C:2019:347, točka 27, in KrakVet Marek Batko z dne 18. junija 2020 – C-276/18, EU:C:2020:485, točka 61). V skladu z njima je mogoče izhajati iz tega, da se z odstopom polovice nagrad poplačajo storitve tožeče stranke v celoti in da sta stranki poleg tega šteli, da bo doseganje nagrad trajno.

43 5. Pravna podlaga predloga

44 Vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe Sodišču temelji na členu 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije.

45 6. Prekinitev postopka

46 [...] (ni prevedeno) [nacionalne postopkovne določbe]

DELOVNI DOKUMENT